

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2017 roku wydanym w sprawie sygn. akt VGC 2830/15 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. B. kwotę 3.795,99 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2015 r do dnia zapłaty (pkt 1.), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.228,24 zł złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany – (...) Spółka Akcyjna w W. zaskarżając go w części, to jest w zakresie punktu 1. w całości oraz w zakresie punktu 3 w całości.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 228 k.p.c. i art. 278 k.p.c. poprzez:

- błędne dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu B. nr rej. (...) i przyjęcie, że pojazd ten powinien zostać naprawiony przy użyciu części oryginalnych z logo producenta o jakości O, podczas gdy powód nie udowodnił, że pojazd był serwisowany i naprawiany wyłącznie częściami nowymi oryginalnymi, a stan pojazdu, jego wiek (2002 rok produkcji) oraz zużycie eksploatacyjne uzasadniały przyjęcie, iż restytucja pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 14 czerwca 2015 roku nastąpi poprzez naprawę przy użyciu części oryginalnych używanych o jakości O, a w konsekwencji przyjęcie przez sąd niewłaściwej i zawyżonej wartości kosztów naprawy,

- błędną ocenę dowodu z opinii biegłego i uznanie, że użycie do naprawy pojazdu używanych części oryginalnych z logo producenta nie przywróci przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, pomimo że stanowisko biegłego w przedmiocie użycia takich części nie przedstawiało merytorycznych argumentów na potwierdzenie takiej tezy i wykraczało poza wskazaną przez sąd tezę dowodową, wyrażając generalną wątpliwość co do jakości i pochodzenia wszystkich części dostępnych na rynku wtórnym, a nie konkretnych elementów, które biegły wziął pod uwagę przy ustalaniu kosztów naprawy pojazdu oraz w sytuacji, gdy praktyka dokonywania skutecznych napraw pojazdu przy użyciu części oryginalnych używanych jest notoryjna i znana sądowi z urzędu, a ich łatwa dostępność oraz uprawnienia kupującego z rękojmi za ewentualne wady zapewniają należyłą ochronę poszkodowanemu,

- błędną ocenę dowodu z opinii biegłego w zakresie dostępności, jakości oraz pochodzenia części oryginalnych używanych, podczas gdy ustalenia biegłego w tym zakresie były całkowicie dowolne i nieuzasadnione, gdyż kosztorysowe wyliczenie kosztów naprawy jest hipotetyczne, a zatem nie wymaga wskazania dostępności danych części, a biegły miał się wypowiedzieć jedynie w zakresie kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu takich części, czemu odmówił;

b. art. 207 § 6 k.p.c. w związku z art. 217 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 278 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez:

- bezpodstawne oddalenie wniosku pozwanego z pisma przygotowawczego z dnia 1 czerwca 2017 roku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, który to środek dowodowy zmierzał do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy i nie był spóźniony, ani zmierzający do przedłużenia postępowania w sprawie;

- bezpodstawne oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. techniki motoryzacyjnej, który to środek dowodowy zmierzał do ustalenia istotnych okoliczności sprawy oraz nie był spóźniony, ani zmierzający do przedłużenia postępowania w sprawie;

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 363 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w procesie ustalania wysokości powstałej szkody i przyjęcie, że jedynie ceny części nowych oryginalnych z logo producenta przywróca stan pojazdu sprzed szkody, w sytuacji gdy ekonomicznie uzasadnione byłoby naprawienie szkody przy pomocy części oryginalnych używanych o jakości O.

Powołując się na te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, a nadto o zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego i rozpoznanie niezaskarżalnych zażaleniem postanowień Sądu Rejonowego oddalających wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ds. techniki samochodowej oraz o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. techniki samochodowej.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela argumentację prawną Sądu Rejonowego, a dokonane ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności wypada odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, a mianowicie przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., art. 228 k.p.c. i art. 278 k.p.c. Niewadliwie ustalony stan faktyczny sprawy determinuje bowiem prawidłowe zastosowanie prawa materialnego.

Podstawowy zarzut apelującego w zakresie naruszenia przepisów postępowania to oczywiście zarzut błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Stawiając zarzut nieprawidłowej oceny materiału dowodowego pozwany nie zdołał jednak wykazać, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana wbrew regułom wynikającym z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Należy w tym miejscu podkreślić, że tylko w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie swobody oceny dowodów. Skarżący musi więc wykazać, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął to sąd, wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż dokonana przez sąd. Prawidłowe postawienie zarzutu z art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem od skarżącego wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Nie jest nim inna ocena tych samych dowodów przeprowadzona przez skarżącego. Jeśli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Uchybień w ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji. Według Sądu Okręgowego, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Skarżący nie wykazał żadnych wadliwości w ocenie dowodów dokonanej przez sąd I instancji czy to w postaci braku logiki w ocenie poszczególnych dowodów, czy też w postaci sprzeczności tej oceny z zasadami doświadczenia życiowego. Przedstawiona w tym zakresie argumentacja apelacji stanowi jedynie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd i w konsekwencji z dokonanymi ustaleniami. Polemika taka jest zaś niewystarczająca dla podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów.

Naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. – a w konsekwencji również pozostałych wskazanych w apelacji przepisów proceduralnych, w tym art. 207 § 6 k.p.c. w związku z art. 217 k.p.c., skarżący upatruje w bezpodstawnym jego zdaniem oddaleniu wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ds. techniki samochodowej oraz oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej specjalności na okoliczność kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych używanych, a także przy użyciu części alternatywnych o jakości P, PJ, PT, PC, a także ustalenia stopnia zużycia części podlegających wymianie na dzień szkody i wskazania, czy naprawa przy użyciu części alternatywnych lub używanych oryginalnych spowoduje spadek jego wartości.

Z zarzutami pozwanego nie sposób się zgodzić. Przypomnieć należy pozwanemu, że przedmiotem oceny w niniejszej sprawie nie było ustalenie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych używanych czy przy użyciu części alternatywnych wszystko jedno jakiej jakości, lecz ustalenie wysokości szkody poniesionej wskutek uszkodzenia pojazdu marki B. podczas kolizji w dniu 14 czerwca 2015 roku. Szkada ta zaś w przedmiotowej sprawie wyrażała się w kosztach naprawy tego pojazdu, jakie należało ponieść w celu doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. Takiego wyboru wyrównania szkody dokonał sam ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego. Dla określenia tych kosztów naprawy niezbędne było zasięgnięcie wiadomości specjalnych, które posiadał wyłącznie biegły określonej specjalności. I wiadomości takich sąd zasięgnął, a złożona opinia pisemna i później jej dodatkowe uzupełnienie na piśmie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wyjaśniła. Jak wynikało z tej opinii, przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji możliwe było wyłącznie poprzez jego naprawę przy użyciu części zamiennych oznaczonych logo producenta tego pojazdu przy stawce roboczogodziny występującej na lokalnym rynku i wynoszącej 90 zł za rbh. Podkreślić przy tym należy, iż wnioski biegłego o konieczności użycia nowych części oryginalnych poprzedzone zostały analizą w module (...), która wykazała, że dla przedmiotowego pojazdu nie występują inne części zamienne. Biegły wskazał też, że z dokumentacji znajdującej się w aktach szkody nie wynika, aby w pojeździe przed szkodą były zamontowane inne części niż oryginały. Dokumentację szkodową sporządził zaś sam ubezpieczyciel i to on dokonywał oględzin pojazdu po szkodzie, a w dokumentującym tę czynność piśmie nie wskazywał na użycie części nieoryginalnych w pojeździe. Biegły szczegółowo odniósł się również do kwestii możliwości wyliczenia kosztów naprawy pojazdu przy użyciu części używanych. Przytaczanie tej argumentacji jest zbędne, pozwany może się z nią zapoznać analizując obie złożone opinie.

Ocena dowodu z opinii biegłego dokonana przez sąd I instancji spełnia kryteria oceny swobodnej z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego i zasługuje na pełną aprobatę. Próba jej podważenia przez apelującego nie może odnieść żadnego skutku, gdyż nie wskazuje na takie błędy w rozumowaniu biegłego czy jego sprzeczność z doświadczeniem życiowym, które dowód ten dyskwalifikowałyby. Natomiast odwołuje się do okoliczności, które są nieistotne w sprawie. Nie jest bowiem istotne, jakie byłyby koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych używanych czy przy użyciu części alternatywnych, tylko jaka jest wysokość szkody doznanej przez poszkodowanego, a w konsekwencji wysokość należnego odszkodowania rekompensującego tę szkodę.

Zasadnie zatem Sąd Rejonowy nie uwzględnił kolejnego wniosku strony pozwanej o uzupełniającą opinię biegłego jak również wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Przy pomocy tych dowodów apelujący nie dążył bowiem do ustalenia rozmiaru szkody i wysokości pokrywającego tę szkodę odszkodowania, lecz do osiągnięcia założonego przez siebie celu, jakim było ustalenie kosztów naprawy pojazdu według założonych przez siebie parametrów – czyli przy użyciu części oryginalnych używanych lub części alternatywnych.

Podsumowując zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w apelacji jako niezasadny nie mógł prowadzić do zmiany poczynionych ustaleń, a tym samym również nie stanowił podstawy zmiany zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji niezasadnym jest również zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 363 § 1 k.c. Dokonując subsumpcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż wyrównanie szkody poniesionej wskutek uszkodzenia pojazdu B. naprawione zostać może jedynie poprzez naprawę tego pojazdu z

zużyciem części oryginalnych nowych i przy przyjęciu stawek robocizny wskazanych przez biegłego, a nie dowolnie – w oderwaniu od jakichkolwiek realiów rynku – w sposób wskazany przez pozwanego.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Ponieważ pozwany przegrał swoją apelację w całości, sąd zasądził od niego na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 450 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego adwokatem zostało określone na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Jolanta Jachowicz Bartosz Kaźmierak Iwona Godlewska